

Od istog autora

SARA I ZABORAVLJENI TRG
SARA I JANUAR ZA DVE DEVOJČICE
URNEBESNA HEMIJA
SELENA SE BUDI
OKEAN OD PAPIRA 1-6
REČNIK BESKRAJNOG ODRASTANJA
VRTOGLAVI DANI U PLAVOJ ŠUMI

Copyright © 2024, Zoran Penevski

Copyright © ovog izdanja 2024, LAGUNA

1. januar

Nestala je ptičica sa drveta u koje gledam sa svog prozora. Uplašila sam se da se prepala i pobegla, a suviše je mala. Kako li će se snaći na ovoj zimi?

A dolazila je kad bih joj bacila na sims neko zrno pšenice. Ali ne mogu da je uhvatim. Ipak beži od mene. Divlja je. Međutim, taman kad sam pomislila da je nestala, ona je došla i crvkućnula mi.

Neko bi rekao da nije, ali ja znam da mi se obratila.

Stavila sam nekoliko zrna na dlan i ona ih je pokljucala.

I pogledala me je.

Onako kako te pogledaju stvari koje prethodno nestanu.

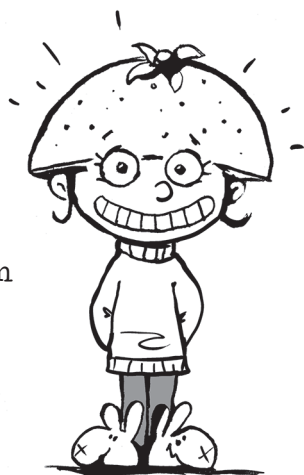
I tako sam odlučila da vodim dnevnik o onome što je nestalo. Da ne bi nestalo.

Jer znam da ništa ne nestaje zauvek.

2. januar

- Sarol Sarooo!
- Da, tata.
- Jesi li ti popila sok od pomorandže? - viče kao da samo to pije. (A ne pije.)
- Ne, tata, znaš da ne volim pomorandžu.
- On me gleda podozrivo, a ja trepćem okicama tako da mi ništa ne može.

3. januar

Jeste li i vi primetili kako u poslednje vreme torte nestaju sve brže?

Juče je u frižideru bila cela, čokoladna sa višnjama, a danas je običan polukrug.

Zamolila sam mamu da vrati tortu u prethodno stanje, a ona mi je rekla - onako leeeepo kako samo to mame umeju - da ne može. Kako ne može?! Kako je moguće da mama ne može da učini da torta bude ponovo cela?! Ništa mi nije jasno...

- Mama, uozbilji se! - rekla sam joj i počela da trepćem okicama.

- Evo, uozbiljila sam se - rekla je mama i raširila oči.

- Ovo je pola torte, a hoću da bude cela!

- Opet da bude cela?

- Opet!

Mama je srećom shvatila da sam ozbiljna i da posledice mogu da budu strašne, i odgovorno se prihvatila posla. Ova nova polovina torte je sa kremom od narandže, ali... na neki način se slaže sa čokoladom.

Eto, sreća da postojimo na ovom svetu mi deca, inače bi mnogi roditelji počeli da lutaju i zaboravljaju svoje obaveze.

4. januar

Danas sam saznala koji delovi dana postoje. To su jutro, magla, podne, večer i noć.

A najlepší deo dana je poljubac pred spavanje.

5. januar

- Ti-ti-ti.
- Šta to znači, Saro?
- To ne volim, mama.
- A zašto kažeš „ti-ti-ti“?
- Pa juče je tata rekao da me treba „ti-ti-ti“ od strašnih stvari.

Mama je iskrenula glavu i namrštila se jer me ne razume. A onda se ozarila.

- Aaa... Tata je rekao da te treba zašTITITI od strašnih stvari koje vidiš na televiziji i na mobilnom.

- To: ti-ti-ti.

- Gde mi je novčanik? - tata se vrti oko sebe. - Nestao je.
 - Ne može da nestane kad je ispao - pokazuje mu mama na pod ispred komode. - Ono što nestane i ono što ispadne su dve potpuno različite stvari.

Ja sam prišla mami jer mi se nije dopalo kako je napala tatu.

- Jesu, mama, to su dve različite stvari, ali ako ti nestane mozak, možeš da ispadneš glup.

7. januar

Sreća izgleda kao pomorandža.

Lepo miriše, slatka je i sočna,
 i može da se подели.

I lepe je boje.

Mama se ljutila kad sam rekla
 da sam potrošila flomaster
 srećne boje.

- Gde si ga potrošila?! -
 viknula je i počela da gleda
 zidove u mojoj sobi.

8. januar

Sve se desilo vrlo
brzo. Strrrrašno brzo!
Neverovatno brzo!
Toliko brzo da
nisam ni
stigla da vidim
šta se to desilo!

9. januar

- Tata, kameleon menja boje i prilagođava se okolini, jelda?

- Jeste, malena.

- I onda ga jedva primetiš?

- Tako je.

- Tata?

- Molim, dušo.

- A kako da znam da nemam kameleona u sobi?

10. januar

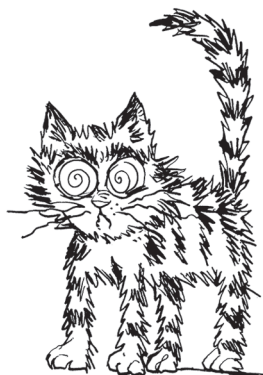
- Evo ga!
 - Bravo, Saro, našla si moj novčanik! Gde je bio?
 - Tamo, u hodniku.
 - Pa kako si ga našla?
 - Jednostavno. Znaš da u krimićima kažu da treba da slediš trag novca.
- Tata me zbunjeno gleda.
- I ja sam sledila trag novca i došla do tvog novčanika.
- Tata me i dalje zbunjeno gleda, a ja mu kažem:
- Što se čudiš? Dete je u svakom detektivu!

11. januar

- Saro, hajde da se nešto dogovorimo.
 - Važi, mama, hoću.
- Ali ne smem još da napišem šta smo se dogovorili.
- Ima vremena.

12. januar

Posmatrala sam jednog mačora. Stajao je pored zida i gledao oko sebe sav napregnut. Kao da bi mjauknuo iz sve snage, ali ga nešto sprečava.

Mama kaže da mora da sačeka februar. U februaru te, dakle, ništa ne sprečava da višeš. To treba da zapamtim...

13. januar

U ovaj dnevnik, ili šta li je već, stavljaću i neke svoje i neke tatine crteže.

Volim crteže jer oni liče na nešto što postoji, a to u stvari ne postoji.

A crteži postoje!

14. januar

- Ovaj život je glup.

- Što, Saro, baš si se lepo igrala sa drugaricama?

- Da, ali se umoriš pa moraš da prekineš...

15. januar

- Saro! Sarooo!

- Da, tata.

- Jesi li ti popila sok od ananasa?

- više kao da je uvek pio samo to.

- Ne, tata, znaš da ne volim ananas.

On me gleda sumnjičavo, a ja trepćem okicama tako da mi ništa ne može.

16. januar

Otkrila sam zašto ljudi treba da se grle. Jedino tako mogu da dohvate ona mesta na leđima koja ih svrbe.

17. januar

- A ovo se, Saro, zove Kakodakanje!

- Zvuči kao da sam u školi.

- Ne, ne, ne, ovo je da naučiš neke stvari tipa „kako da“ se (ne) urade da ne bi pravila haos. Razumeš? Ja ću da počnem, a ti moju rečenicu dovrši rimom. Može?

Klimnula sam glavom.

- Idemo. Kakodakanje prvo: prolaziš kraj zatvorenog ormara, a on ti zbori?

- Devojčice dobra i mila, molim te me otvori!

18. januar

- Pročitaj lektiru, mala!

- Neću ako u njoj strada neka životinja.

- Nećeš znati da li strada ako je ne pročitaš.

- Ali ako naletim na tako nešto u knjizi, već će biti kasno.

19. januar

- Pročitaj lektiru, Saro!
- Neću ako je u njoj nastradala neka životinja.
- A što? Da nisi ti neka životinja pa ti je teško da to čitaš?
- To što nemam perje ne znači da ne umem da letim. Mama je otišla kod tate i rekla mu da sa mnom ne može da se razgovara kao sa čovekom.

20. januar

- Još nisi pročitala lektiru, malena?
- Nisam, tata, ne mogu da čitam ako je nastradala neka životinja u knjizi.
- Ako se nekoj životinji desilo nešto strašno u knjizi, to ne znači da se i pravoj životinji desilo isto to. To je izmišljeno!
- A odakle piscu to ako nije video ili čuo u svom životu? Zašto bi neko tek tako izmišljao da povređuje životinju? Tata je otišao do mame i rekao joj da je u pravu.

21. januar

- Srećan rođendan, mama!
Ona me grli i mazi me po leđima i glavi, i ljubi me...
Malo je glupo da toliko voliš druge kad je tebi
rođendan. Valjda treba svi tebe da vole...

22. januar

- Mama, ako ovde napišem nešto što me je zbunilo,
da li će to posle da se odzbuni?

Mama radi u nekoj kancelariji sa kompjuterom, ubacuje neke brojeve i podatke i kaže da će je sigurno zameniti veštačka inteligencija.

23. januar

Tata kaže da to i nije neka inteligencija, a mama mu kaže da je blesav.

24. januar

- Saro, ovaj tvoj domaći je malo čudan...
 - Što, mama?
 - Napisala si da je pas postao kamion, a da se kutija pretvorila u pticu...
 - Naravno, to se zove mašta.
 - Aha, sad mi je jasno...
- Ja sam prava odzbuñjivačica!

25. januar

- Zašto stavljaš taj gornji deo velikog brokoliya na glavu?
- Idem na rođendan koji će biti zapravo maskenbal.
- A šta ćeš ti da budeš?
- Drvo koje misli.

26. januar

- I kako je bilo na maskenbalu, Saro?
- Dobro.
- Ko je imao najbolji kostim?
- Ne znam, ali znam da je Bojan imao najgluplji. Maskirao se u teglu turšije!

27. januar

Mrzi me ponekad da učim i radim domaće zadatke.
Tada bežim u maštu, pa pišem i crtam.
Nacrtala sam tako pticu sa dve senke.
Ponekad se zaljubim u svoje bežanje.

28. januar

pošto ne podnosim reči teške,
moja usta ćutanja su puna.
čim zinem, počnem da pravim greške
kao ptica što ima dva kljuna.

29. januar

Mama voli da na mobilnom gleda smešne životinje. A smešne životinje vole deca. Ne znam zašto to radi kad nije dete.

30. januar

- Mama, a da li pčele sanjaju čokoladu s medom?

31. januar

- Tata, ako mi se ovaj dan ne dopada, mogu li da dobijem neki drugi?

1. februar

U ulazu zgrade bila je gužva. Neka žena je iznosila stvari iz kamiona, i neki ljudi su iznosili druge stvari iz istog kamiona. To mi je bilo sumnjivo.

Prišla sam da vidim o čemu se radi.

Žena je bila osrednje mlada i mirisala je čudno. Lepo ali čudno.

- Zdravo - rekla mi je i kezila se.

I dalje je mirisala lepo i čudno.

- Ja sam tvoja nova komšinica - rekla je i gledala me kao da nešto očekuje od mene.

- Ovde ljudi ne mirišu tako lepo - rekla sam joj. Znam da nisam rekla ništa smešno, a ona se sva zacenila.

Nestao mi je vuneni džemper, onaj plavi s nacrtanim pingvinom koji maše brodu koji odlazi. Mnogo mi nedostaje. Mislim, taj pingvin mi nedostaje, ne brod, a ne toliko ni džemper. Bilo mi je žao što maše brodu koji odlazi bez njega, a on ostaje na svojoj santi. - Ostaće sam - mislila sam - pa je bolje što je na mojim grudima. Tako mi je bliži srcu. - Ko zna šta je sve propustio taj pingvin? Možda povetarac na licu dok gleda ogromne komade leda koji se tope i liče na tužne sladolede pa se seti svoje majke i dva brata; možda cirkus belih medveda koji putuje po Islandu i zabavlja ljude koji se kupaju u vrućim izvorima; možda festival horova bledozelenih sirena koji se održava svake godine u aprilu ispred jednog rta u Rosovom moru.

Molim poštenog nalazača džempera da ga obuče kad ga nađe, naročito ako mu je hladno.

3. februar

- Saro, šta je ovo?!

- Ne znam o čemu se radi, mama.

- Opet si dirala moj mobilni.

- Mala, rekli smo da ćeš dobiti mobilni sledeće godine - ubacuje se tata.

- Vidi šta je uradila - mama pokazuje tati telefon.

- Slikala je bez mog znanja.

- Šta si to slikala? - pita me tata.

- Slikala sam ono što volim.

- Šta to?

- Ovo si ti, tata, a ovo je mama. Vas volim najviše na svetu.

- Dobro, a ovo?

- To je moja soba. I nju volim.

- A šta je ovo? Ovde nema ničeg, samo prazno mesto na tvom krevetu.

- Tu će biti moja lutka, crno-beli mačak Žorž kojeg ću dobiti za rođendan. Njega volim najviše.

4. februar

17

- Jeste li znali da se u našu zgradu uselila veštica?

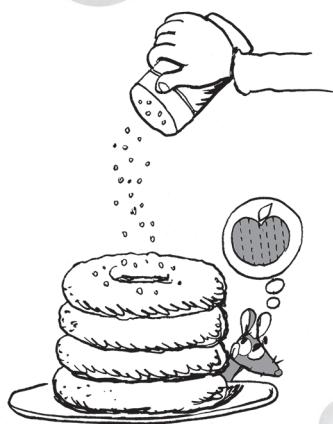
Mama se zagrcnula, a tata se ukočio.

- Šta? - izustio je tata s napola punim ustima.

- Veštica. Drugi sprat. Miriše čudno. I lepo.

5. februar

Ponekad odemo do bake i ona nam ispojuje jabuke. – Ovo su najbolje jabuke u šlafroku koje si napravila – kaže tata svojoj mami.

– To uvek kažeš da bih vam napravila još – kaže baka.

– Dosta ti je – prebacuje mama tati.

– Dosta je samo kad možeš još – dodajem ja punih ustiju.

6. februar

Ljudi bi bili mnogo bolji kad bi imali repove. Sve životinje koje imaju repove su dobre. Osim škorpije. I vuka... on nije bio dobar. Ponekad lisica... I tigar je opasan... U stvari, mislila sam da oni koji imaju rep mašu njime kad su veseli i tako znaš da su dobri. Da, to je to: dobri ljudi bi bili mnogo bolji kad bi imali repove.

– Tata, zašto veštice vole mačke?

– Zato što su slične: i veštice i mačke više vole noć, pametne su i tvrdoglave.

– Kao ja?

– Da, tako kao ti.

– I kao mama?

– Da, da, baš kao tvoja mama!

Onda je mama ušla u sobu i rekla nam da se ne glupiramo.

7. februar

8. februar

- Mama, je l' mogu s tobom na posao?
- Ne možeš, Saro, niko tamo ne može da se bavi tobom.
- Što? Zar niko ne dovodi svoju decu na posao?
- Ne, to onda ne bi bila kancelarija nego vrtić.
- O, razmem. Meni je u vrtiću bilo bez veze. Svi galame i svi su dosadni.
- Eto, shvatila si. Kancelarija ti je kao vrtić za odrasle.

9. februar

- Mama, MAMA, NEĆEŠ verovati šta se dogodilo! ALI STVARNOOO!
- Šta je bilo? - iz nekog meni nepoznatog razloga ona se odmah okrenula prema tati s kojim sam bila u šetnji.
- Kupila kiflu, hranila golubove, a jedan je uhvatio mrvicu u letu - kaže tata.
- Gledam ga i trepćem okicama od čuda.
- Kako ti, tata, umeš da upropastiš dobru priču!

10. februar

- Mama... maaama... ne mogu više... izdaje me snaga... suviše sam... slaaabaaa... mama... aaaa... upomoć...
- Prestani, mala, dosta su ti bile te dve čoko-bananice.

11. februar

Gledam nešto ime ovog meseca. Febrrrruarrrr. Kao neka životinja. Pitam tatu šta to znači, a on je otišao na internet i našao da se to odnosi na neki stari mesec i boga pročišćenja. Ako je o čišćenju reč, onda me malo zanima, a malo i ne. Ne volim da čistim svoju sobu, ali volim da se kupam.

Ovo je drugi mesec u godini. Možda je ipak dobar drug...

12. februar

- Zašto si se tako snuždila, Saro?
Hladno ti je?
- Nije.
- Nego?
- Boli me zima.

13. februar

- A kako to, mama, misliš da ne mogu da pojedem čokoladu na oko za doručak?

14. februar

Kakodakan je drugo:

- Kako da ideš polako kraj saksije?
- Srušiš je jer joj tu mesto nije!

